

Tartalom

ELŐSZÓ	8
MESE A SIKERES TAPÉTÁZÁSRÓL	9
MUNKAHELYEK	12
100 €.....	16
MEGÁLLÓI JELENET	22
A CHILEI BÁNYÁSZ-SZERENCSÉTLENSÉG	26
A KÜLÖNLEGES MOTORKERÉKPÁR.....	31
SZEMREVÉTELEZÉS.....	35
A TÖRHETETLEN ÜVEGKANCSÓ.....	36
ANGOLNYELV TANULÁS	39
BÉLÁRA NEM HARAGUDHATOK!	40
A GÉPTAN VERSENY GYŐZTESE.....	45
BALLAG, A KATONA.....	49
A GÉPZSÍR	53
A HAGYMATIKUMBAN	56
MESE A GÉNEKRŐL	60
A KÖZÉRTBEN.....	61
HALÁLOS VESZEDELEMBEN.....	66
HÉT ÉV A HEGYEK KÖZÖTT	71
HOSSZABBÍTÓK	75
HŰVÖSVÖLGY	80
KEDVES (1)	84

ÁRVÁLTOZTATÁS	87
CUKORBÁNYÁK	92
KÉPZELT RÁDIÓ-RIPORT	96
EZ ELMENT VADÁSZNI.....	99
NEM NORMÁLISOK	101
MEGVÁLTOZOTT VÉLEMÉNY	106
A KÖNYVMOLY I. (Abszurd).....	110
A KÖNYVMOLY II.....	110
OLCSÓ GYÓGYSZER	111
A KERTI MEDENCE II.....	115
MESE AZ EGYRE CSÖKKENŐ ÁRAKRÓL	119
MIÉRT NEM TANULTAM MEG ÚSZNI?	124
OLCSÓ, DÉLI FEKVÉSŰ LAKÁS, PANORÁMA ABLAKOKKAL	128
ÓRIÁSPLOKÁT.....	131
KARÁCSONYI CSODAVÁRÁS	135
ÖREGEDÉS.....	138
ROHAMOS GYÓGYULÁS.....	141
SEGÍTŐKÉSZSÉG.....	145
A SZEMÉSZETEN (Abszurd)	147
SIKERÉLMÉNY	148
SPÓROLÁS	153
URBÁN.....	156
VEGYES-TÜZELÉSŰ KAZÁN	161
A FELEDÉKENY MIKULÁS	165

VÍZKORLÁTOZÁS	170
WC-K.....	172
A HALÁL TORKÁBAN.....	174
A GYÓGYVIZES MEDENCÉBEN.....	179
A GYORS JAVÍTÁS.....	182
A MI KÉK DUNÁNK	185
A MANCS-ŐRJÁRAT KUTYÁI.....	188
A MIGRÁNS	189
A POFÁTLANSÁG TETEJE.....	191
A NAGY KÉRDÉS.....	194
A MULTI.....	195
A SOROMPÓ ÁLL.....	200
A PÖSZE, A RACCSOLÓ, ÉS A SELYPÍTŐ.....	202
A NYUGDÍJAS	204
A SZAKSZERVEZETI BIZALMI (Abszurd).....	205
A CSALÁDFÁNK.....	207
A FALRA HÁNYT BORSÓ	208
A SZEMKLINIKÁN	209
UTÓSZÓ.....	212

ELŐSZÓ

Kedves Olvasóim!

Ebben a kötetben csakis egypercesekkel, illetve nagyon rövid novellákkal fognak találkozni. Remélem, ezek is tetszeni fognak Önöknek.

Emlékszem, közvetlenül az érettségink előtt tanultunk Örkény Istvánról, valamint az egyperceseiről. A "Hogylétemről" című egypercese a mai napig el nem ereszt, úgy beleégett a szürkeállományomba. Ha valaki már nem emlékezne rá pontosan, mellékelem, annyira tömör, annyira abszurd, annyira Örkényi:

„- Jó napot!

- Jó napot!

- Hogy van?

- Köszönöm, jól.

- És az egészsége hogy szolgál?

- Nincs okom panaszra.

- De minek húzza azt a kötelet maga után?

- Kötelet? - kérdeztem hátrapillantva. - Azok a beleim.”

Nos, ha ennyire zseniálisat nem is tudok írni, de remélem, az általam közölt novellák, egypercesek is tetszeni fognak Önöknek.

Kívánom, hogy kellemes perceket, tartalmas kikapcsolódást éljenek át!

Tisztelettel: Winczheim Tibor fíti író, költő & Dravieczki Bálint szerkesztő

MESE A SIKERES TAPÉTÁZÁSRÓL

- Nos, így jó lesz a szoba, mamikám? Elégedett a tapétázásommal?

- Nagyon szép lett, teljesen megváltozott a szoba képe. Okos voltam, amikor magára hallgattam. Bár...

- Addig mondja, amíg itt vagyok, addig még ki lehet javítani az esetleges hibákat. De, ahogy én elnézem, a minták folyamatosak, a léghólyagok kisimítva, szerintem tökéletes lett...

- Ha nem haragszik fiatalember, csak majdnem tökéletes!

- Miért? Hol talál bármiféle hibát?

- Nézze csak ott, a kémény melletti sarokban: mintha nem passzolna száz százalékban a két tapéta-csík... Ugye, jól látom, fiatalember?

- Igen, jól tetszik látni, de én erről nem tehetek. Tessék csak figyelmesen megnézni azt a részt: púpos! Annyira kidudorodik, hogy a két csík nem tud pontosan felfeküdni egymás mellett, egy hajszálnyi rés valóban kimaradt...

- Ez ugye, csak egy üres kifogás?...

- Ugyan már! Hova tetszik gondolni? Tessék párhuzamos szalagokkal beburkolni egy gömböt! Sosem tudja tökéletesen megoldani, mindig marad egy picike üres rész...

- Nézze fiatal barátom: én ezekhez a geometriai dolgokhoz nem értek, viszont, így sem maradhat, mert szemet szúr! Nekem mindegy, mit csinál, de tüntesse el azt a vékonyka rést!

- Rendben van, újra csinálom...

- A fenébe az egészszel!

- Mi történt kis barátom?

- Szétmállott a kezem alatt a nedves tapéta, ahogy próbáltam arrébb húzni egy milliméternyit. Úgy látszik, nagyon elázott az anyag a tapétaragasztótól, hogy esne belé a rossz nyavalya!

- Ne idegesítse magát fölöslegesen, van elég maradék anyag, annyit vág belőlük, amennyit akar! A lényeg, hogy tökéletes legyen a munkája!

- Próbálkozom mamikám, erősen próbálkozom!

- Na, most hogy tetszik magának az újra-tapétázásom? Így, már megfelelne?

- Jesszus Máriám, mit csinált?

- Hogy-hogy mit? Levágtam a maradékokból pont annyit, hogy a minták végre folyamatosak legyenek...

- És, ráragasztotta a dupla rétegre, ugye?

- Persze, mert így biztosan nem maradhatott egy milliméter rés úgy, mint eddig. így legalább az a probléma is megoldódott.

- Viszont, így szabad szemmel is jól látható, hogy ezen a részen sokszorosán vastagabb a tapéta. A fal kidudorodása még fel is erősíti ezt a hibát! Ne is haragudjon édes fiam, de ez így, nem maradhat! Van még a tekercsekből elég anyag, tessék ezt a két-három réteget visszabontani, és újra ragasztani!

- Rendben van, már csinálom is!

- Na, újra készen vagyok mamikám, nézze meg a legújabb tapétázásomat!

- Úgy látom, jó lett.

- Biztosan?

- Igen, most valóban tökéletes munkát végeztem, nagyon köszönöm a fáradozását. Egy kérésem azért még lehetne magához?

- Mondja, mamikám, ne kíméljen!
- Segítene behozni a vejemmel azt a böhöm nagy, háromajtós szekrényt?
- Természetesen! Nehogy megemelje magát! Aztán, hova tegyük? Vissza az erkélyajtó mellé, ahol volt?
- Nem, nem! Tegyék ide, ebbe a sarokba, *legalább el fogja takarni a fal púposságát!*

MUNKAHELYEK

Három barátnő beszélget.

Azt mondja az első: – Már tíz éve vezetem a trolit, tele van a hócipóm vele! Hajtani kell, mint az állat, a végállomásokon alig van pihenő, az utasok nagy része bunkó, a francba kívánom a munkahelyemet!

Azt mondja a második: – Már húsz éve foglalkozom kisgyerekekkel. A legtöbbjük rosszabb, mint az ördög, nem egyszer leköpnék, volt, hogy megrúgtak. De nem vághatom pofon ezeket, a kis szarosokat, mert engem fognak meghurcolni! Egy szó, mint száz: én is a francba kívánom a mostani munkahelyemet! Mire a harmadik: – Nem tudom, mit rinyáltok csajok?! Én már több, mint harminc éve dolgozom a bankban, **de még mindig szeretem a pénzt!**

A CSÁBÍTÁS MAGASISKOLÁJA (avagy: Hogyan éadjunk révbe?)

I. Hogyan csábítsunk el egy nőt?

Általánosságban elmondhatjuk, hogy a nők nagyon érzékeny, finom lelkületű, bonyolult élőlények. Becserkészésük, és meghódításuk külön művészet. Hogy mennyire nem egyszerű őket levenni a lábukról, azt minden férfi társam saját bőrén már megtapasztalhatta. De a feladat nem kivitelezhetetlen, ha tudjuk, mit szeretnénk, s azt hogyan érhetjük el. Nos, a képlet – ha teljesen nem is, de egészen elnagyolva – a következőképpen néz ki:

Először is: Tedd a szépet nekik, mondj kedveset, olyat, amit hallani szeretne, dicsérd a szemét, az alakját, a haját, a

ruháját, a mosolyát (még akkor is, ha alapiában véve morcos a szentem)! Ezen udvarlásnak az a legjobb oldala, hogy egy fillérbe se kerül, s ha jó dumád van, hamar célt érhetsz. Természetesen a nők nem elégszenek meg a szavakkal, azok erejét valami kedves tárggyal alá kell támasztani. A nők szeretik, ha törődnek velük, s ha ezt a férfi ki is tudja fejezni...

Másodszorra: Ennek tudatában végy a kiszemelt hölgynek virágot! Minden nő szereti, a virág fajtájától függetlenül. Nem kell hatalmas csokorra gondolni, az amúgy is megterhelne zsebedet, de három szál rózsza, vagy tulipán csodákra képes...

Harmadszorra: Természetesen felmerül a kérdés, mi van abban az esetben, ha kiszemeltünk allergiás a virágporra? Semmi gond, vegyünk neki csokit, pralinét, habcsókot, vagy bármi más, szépen becsomagolt, jól mutató édességet!

Mondjuk, ebben az esetben is előfordulhat, hogy a kipécézett hölgy nem szereti az édességeket, vagy szereti ugyan, de diétázik, vigyáz a fogaira, az alakjára, így ezzel az elgondolásunkkal is melléfogunk. Hiába, mint mondtam, érzékeny, és bonyolult szerkezet a nő...

Negyedszerre: Ha tehát ez az elképzelésünk sem jönne be, vigyünk el étterembe! Hogy ne kelljen mélyen a zsebünkbe nyúlni, megteszi egy egyszerű étterem, és ebéd helyett vacsora. Estére már mindenki megéhezik, ezzel az akciónkkal tehát nem tudunk mellé nyúlni. Persze, ha kedvesünk fogyózik, akkor újabb ötleteken kell törnünk a fejünket, de mit tegyünk, ha a nők már csak ilyen finomra hangolt szerkezetek?

Ötödszörre: Hagyjuk is az evést-ivást, és a

pollenallergiát! Vegyünk neki ékszer! Tudom, ez egy ingoványos talaj, mert ha túl drágát vásárolunk, olyan képzelete lehet kedvesünknek, hogy kilóra meg akarnánk őt venni, magyarul: a drága ékszer ajándékozása cserében magas elvárásaink lehetnek feléje. Ez így nem jó, ugyanakkor holmi olcsó ezüsstel meg már csak nem szűrhatjuk ki a szemé, nem igaz?

Hatodszorra: Nagyon sok nő levehető a lábáról, ha írunk neki szerelmes verset. A lelkileg cizellált hölgyek elalélnak a költeményektől. Természetesen nem minden férfi társunk poéta, de a többségünknek valószínűleg nem lenne túl megerőltető egy-egy, néhány soros szerelmes vers megírása, ugye, fiúk?

És végezetül: Ezen, praktikáknak megvan az a nagy előnyük, hogy egymással kombinálhatóak, így több oldalról, és gyorsabb siker reményében próbálhatjuk meg magunkhoz édesgetni, a megkívánt hölgyet. Mivel több ötletem nincs, ezzel befejezem gondolataimat, és kívánom minden férfitársamnak, **ÉRJENEK MINÉL ELŐBB RÉVBE!**

II. Hogyan csábítsunk el egy férfit?

Először és utoljára: Általánosságban elmondható, hogy a férfiak olyan egyszerűek, mint egy ék, zömének szellemi színvonala a papucsállatkákhoz hasonlít, így velük ennek tudatában kell foglalkoznunk!

Hívd fel magadhoz! Nincs olyan férfi, aki ezt visszautasítaná, de ha egyikük-másikuk mégiscsak beijedne, irányt kell váltanunk! Az egójukra apellálva hamar csatát nyerhetünk! „- Csak nem félsz tőlem?” „-

Nem bánt a néni!" vagy „– Eddig még senkit sem hívtam meg magamhoz!" című kegyes hazugságokkal akaratuk megváltoztatására kényszeríthetjük őket.

S ha már a lakásunkon vannak, nyert ügyünk van: a kellemes szeretkezés után kapcsoljuk be a sport-csatornát, bontsunk neki egy üveg sört, és bújjunk mellé a meccsnézés alatt, mintha minket is érdekelne ez, a sportnak nevezett marhaság, amelyben húsz ember kerget egyetlen labdát. De ezzel már ne is törődjünk, hiszen, ha van sör, és focimeccs, már **RÉVBE IS ÉRTÜNK!!!**

- Entschuldigung, verstehen Sie deutsch? - kérdezett meg egy galambszürke öltönyös fiatalember az egyik Budapest előtti üzemanyagöltő állomáson, a böhöm nagy fekete Audijából kiszállva.

(Mintha egy szuper-drága ruhaboltból lépett volna ki: nemcsak az öltönye volt szemmel láthatóan drága anyagból varratva, a nyakkendője is egy vagyont ért, a beletűzött arany nyakkendő tűről nem is beszélve).

Cipője a legutolsó divat szerinti. Csak a gúnyája többet ért, mint az én autóm, az órája meg biztosan többet ért a telkemnél. Valami milliomos menedzser, vagy vállalatvezető lehetett. Az nem is zavart volna, de az a nyegle, lekezelő testtartása, és a szövege!...

Szinte letámadt:

- Ismeri Budapestet?

- Mint a tenyeremet! Itt születtem.

- Ne mondja! A dialektusáról gondoltam, hogy nem született német, de hogy magyar lenne?...

Tudja, a német rendszáma miatt... Meg voltam róla győződve, hogy maga is hazánk fia, akinek rokonai vannak Magyarországon, vagy éppen itt tölti szabadságát...

- Látja, ilyen kicsi a világ. Nos, miben segíthetnék Önnek?

- Keresek egy gyárat. (Fekete, krokodilbőr-utánzatú aktatáskájából egy budapesti textilipari cég fejléces papírját mutatta meg. Félvállról kérdezte):

- Tudja, hol van?

- Igen, tudom.

- Elvezet engem hozzájuk?

(Tulajdonképpen útba esne, de ezt a pökhendi

viselkedést a lekezelő hanglejtéssel már ismertem: már több, mint egy évtizedet töltöttem Németországban, és minden külföldivel ilyen magas lóról beszéltek. Számukra teljesen egyértelmű, hogy ők a kiválasztott nemzet, s mindenki másnak őket kell szolgálniuk)...

Ők – sajnos -, nem ismerik az „egyenrangúság”, vagy „partneri viszony” szavakat (tisztelet a nagyon kevés kivételnek), pontosan úgy kezelt engem, mint korábban a földesúr a parasztját! Fel is forrt a vérem azonnal!

Nehogy már ennek a beképzelt, unintelligens milliomos-parasztanak tegyek szívességet! Méghozzá ingyen és bérmentve! Ő atyaúristennek képzele magát, engem pedig egy senkiházi, rühes dögnek, vagy mi?

(Ha legalább azt mondta volna: – Jaj, de örülök, hogy találtam segítséget! Ha nem lenne túl nagy kérés részemről, legyen kedves megmutatni az utat eddig a gyárig, és fogadja el ezt a kis csekélységet, szabadidejének igénybevételéért! – aztán kezembe nyomna – mondjuk -, ötven eurót...

Akkor igen! De nem mondott semmit, csak várt. Arra talán, hogy – elájulva a nagyságos úrtól – azt mondjam: – „Jöjjön utánam, elvezetem”.

Én viszont nem vagyok Csekonics báró, aki jótékonykodjon! Legalábbis vele szemben nem!)

– Sajnos, nem tehetem! – adtam a kitérő választ

– Miért?

– Mert innen délre fordulok. Célállomásom: Szeged.

(Fürkésző tekintettel nézett rám. Nagy kín-keservvel aztán kinyögte): – És ha megfizetném a szolgálatát?

– Ezt hogyan gondolja, uram? – kérdeztem vissza (s arra gondoltam ezzel kellett volna kezdenie! Most, hogy nem álltam azonnal kötélnek, hirtelen csak eszébe jutott az a csúnyácska pénz!

– Adnék, – mondjuk – tíz eurót, s Ön mögött haladva

elvezetne a keresett gyárhoz. Rendben?

(Jó, hogy már nem öt Euróval akarja kiszúrni a szememet! Egy takarítónő órábéré kétszer-háromszor több, mint amit felkínált! Ő tehát ennyire „olcsójánosoknak” gondolja a magyarokat, akik szarért-húgyért ki fogják szolgálni őuraságát? Ez már nemcsak szégyenletes, hanem megalázó!)

- Sajnos, nincs rendben.

- Miért?

- Nézze uram: a keresett cég fent van északon. Mi most itt vagyunk Budapest délnyugati részén. A távolság innen mintegy 30 kilométer, ha nem több! A városon át való kínlődés legalább két óra, hiszen hétvége van.

Újabb 30 kilométer és kétórányi út vissza is. Csak nem gondolja komolyan, hogy 2,50-es órábérért nekiindulok a városnak?

Miért nem hív egy taxit? Nekik teljesen mindegy, merre mennek, és a visszafele úton úgyis találnak utast. Bár, nem tudom, hogy ilyen alamizsnáért bárki is vállalkozna rá...

- Egyszer vettem igénybe taxit, meg is bántam...

- Nocsak. Aztán mi történt?

- Valószínűleg kevesellte az akkor felkínált tíz eurót, mert elvezetett a világ végére, és ott hagyott.

- Hogyhogy ott hagyta? Nem a kívánt címre vitte?

- Nem vitt az engem sehova. Órákon keresztül bolyongtunk mindenfele a városban, aztán ki is fogyott a benzinem. Én megálltam, a jóember meg egyszerűen tovább hajtott...

- Ezek szerint rossz helyre vitte?

- De még mennyire! Még jó, hogy volt az autómban egy kanna, egy órán belül találtam benzinkutat, másik órát azzal töltöttem, hogy visszataláljak a kocsimhoz. Soha többé taxist!

(Úgy látszik, a taxist is bosszanthatta a fukarsága, ha így

megtréfálta. Mégsem tanult belőle, most engem akar fillérekért dolgoztatni, de ebből nem eszel Kis Mukk!).

- Lehet, hogy már a célállomás körül volt, csak meg kellett volna néznie a térképet!

- Most viccel uram? Annyit még én is tudok, hogy Buda hegyes, Pest sík, ott van valahol a textilgyár is. De engem valami cseppkő-barlangnál hagyott el!

El tudja képzelni, mennyit kínlódtam, míg eljutottam a gyárba?! Logikus, hogy még egyszer egyedül nem vállalkozom rá... Gondoltam talán Ön... A várost is ismeri, a nyelvünket is beszéli...

(Aztán elgondolkodott...)

- Tudja, mit? Legyen húsz euró! Ez az összeg már csak megfelel Önnek! Öt euró a minimálbér most Németországban. Nem mondhatja, hogy unkorrekt vagyok!

- A benzint, és a gépjárműkopást meg majd saját zsebből fizetem, ugye? Nem uram! Örvendtem a szerencsének, nekem mennem kell!

- Várjon! Mennyit fogyaszthat a kocsija? Városban 6-7 litert? Az - durván - 4 liter benzin, az annyi, mint 5-6 euró. Adok még öt eurót, rendben vagyunk így?

(Hogy egy pénzes ember ennyit tudjon alkudozni, már nekem lett kellemetlen! Mintha a fogát húzták volna, úgy szarzkodott minden eurón! Úgy látszik, minél több lóvéja van valakinek, annál skótább!

S bár igazából egyetlen kilométernyi kerülőt sem kell tennem, ennek a hernyónak már csak azért sem segítek! Legalábbis ennyiért nem! Azt hiszi, mindenki pofára esik a dög járgánya előtt, és hajbókol neki, mert ő a nagypénzű senki?! Hogy a szegényebbje csak azért van a földön, hogy őt kiszolgálja!

- Ne verje magát fölösleges költségekbe uram! - mondtam. Engem nem érdekel a nevetséges ajánlata! A

minimális költségeimet ugyan megtéríti, de nekem sokkal fontosabb, hogy minél előbb végre otthon legyek. Engem vár a családom, s inkább haza megyek, mint Önnel órákig bolyongjak a városban.

Nézzen körül: van itt elég ember, nem hiszem, hogy 1-2 órán belül nem találna egy németül beszélő, és a várost is ismerő embert!

- És ha nem talállok? Vagy csak olyat, aki töri a németet, valamit félreért, aztán megint a világ végén kötök ki?

- Uram! Már ne is haragudjék, de ez az Ön problémája. Nekem semmi hasznom nincs abból, hogy kifizeti a minimálbéremet. Most nem munkaidőben vagyok, a szabadidőmet viszont nem áldozom fel néhány centért. Ezt Önnek is meg kell értenie! Ha viszont a szabadidőmet áldoznám fel magáért, akkor a hivatalos „túlóra díjra” mindenképpen számítanék. Ez a minimum, amit elvárok Öntől. Ha sokat kértem, az Isten áldja, a viszontlátásra!

- Rendben van, akkor legyen 50%-os túlóra! Kap 50 eurót. Most aztán egy szót sem szólhat!

- Miért ne szólhatnék?

- Mert ezzel a vagyonyi pénzzel minden költségét kifizetem, plusz az elvárt „túlóráját”.

- Már ne haragudjék, hogy megkérdem: Ön vállalkozó?

- Igen. Vállalatvezető vagyok egy nagy bajor cégnél. Miért kérdi?

- Mindjárt mondom, csak még egy kérdés: milyen nap van ma?

- Vasárnap. Na és?

- Vasár- és ünnepnapokon 100% a túlóra-díj. Csodálkozom, hogy ezt Ön nem tudja. Vagy valamiért, hirtelenjében elfelejtette. Az egyáltalán nem zavarja, hogy én turista vagyok, nem pedig az Ön alkalmazottja? Egy taxis sem lenne olcsóbb, megpróbálhatja!

- Nem, nem, az istenért sem! Legyen akkor 100 euró, csak már induljunk!

- Én Önre várok! - és tartottam a tenyeremet. Átnyújtotta a pénzt.

- Rendben! Indulhatunk!

(Természetesen tettem egy „tisztelet-kört” a belváros zezugos egyirányú utcáinak útvesztőiben, nehogy már azt higgye, ez a milliomos skót, hogy olyan egyszerű kitalálni az M1-esről a Külső Váci útra! Leadtam a jóembert a portásnak, már nagyon várták. Aztán, mentem tovább még egyenesen, toronyiránt vagy 10 kilométert, és már otthon is voltam...)

Nos, hosszú életem folyamán sosem kerestem ilyen könnyen 100 eurót. Mert hogyan is szól a közmondás? „Szemesnek áll a világ!”

MEGÁLLÓI JELENET

(A fiatalember (FE) ugyan látta közeledni a jegyellenőrnőt (JE), mégis a helyén maradt. A 40 év körüli, gesztenyebarna hajú, kissé hízásnak indult nő megállt előtte):

JE: – Kérem a bérletét, vagy menetjegyét felmutatni!

FE: – Nincs.

JE: – Hogyhogy nincs? De azért utazgat, ugye?

FE: – Hát...

JE: – Akkor most le kell, hogy szállítsam!

FE: – Rendben, semmi akadály.

(Közben a villamos beállt a megállóba, az emberek le- és felszálltak, mindenki ment a dolgára, ketten maradtak a helyszínen).

JE: – Fel kell vennem az adatait!

FE: – Tudom, de van magánál óra?

JE: – Igen, miért?

FE: – Mondja meg legyen szíves, mennyi az idő?

JE: – Pont fél tíz.

FE: – Köszönöm. Nem tudja véletlenül, mikor jön ez idő tájt a következő villamos?

JE: – Honnan tudnám! Ott van a megálló tábla alatt kiírva, ha kíváncsi rá, nézze meg! De aztán el ne lógjon!

FE: – Attól ne féljen!

(A fiatalember előre sétál a megadott táblához, és hosszan tanulmányozza. Közben új utasok szállingóznak a megállóba. A fiatalember a nő felé kiállt):

FE: – Ebben az időben 10 percenként járnak!

JE: – És nekem mi közöm ehhez?

FE: – Lehet, hogy rosszul hallottam Önt. A délutáni menetrendet nézzem meg?

JE: – Ne nézzen semmit, csak jöjjön ide!

FE: – Ahogy tetszik parancsolni! Miben lehetek a segítségére?

JE: – Kérném az adatait!

FE: – A legnagyobb örömmel! De szabad kérdezni, miféle felméréshez kellenének? Hova járok legszívesebben üdülni, vagy politikai barométer, esetleg a bevásárlási szokásomat tetszik most elemezni?

JE: – Most mit szórakozik itt velem!

FE: – Csókolom, ezt a kirohanását most hogyan kell értelmezni?

JE: – Mondja, hülyének tettei magát? Kérném a személyijét, hogy az adatait kiírhasam!

(Közben gyűlnek az utasok, s bár fogalmuk sincs, miről van szó, ösztönösen. – mondhatni úgy is: zsigerből -, a szimpatikus fiatalember pártján állnak a karszalagossal szemben).

FE: – Drága asszonyom! Árulja el már, legyen olyan aranyos, mi a szösznek kellenének az én adataim. Én tényleg segítőkész vagyok minden felmérést illetően, de már ne várja el, hogy odaadom a személyimet csak úgy! Adatvédelem is van a világon!

JE: – Maga nagyon jól tudja, hogy a büntetés kiszabásához kérem a személyijét.

FE: – Miféle büntetésről beszél? Én nem követtem el semmiféle bűncselekményt!

JE: – Azt nem, de kihágást igen!

FE: – Őszintén szólva nem tudom, miről beszél, de ha esetleg valami közelebbit is megtudhatnék ez ügyben...

JE: – Maga nagyon jól tudja, hogy sem jegye, sem bérlete nincs!

FE: – Ezt meg honnan tetszik venni? Csak nem röntgen szeme van, hogy a zsebeim, meg a kis táskám tartalmát látja? Mert ha így van, javaslom, inkább a cirkuszban lépjen fel vele, mint, hogy itt cirkuszojjon!

(A tömegnek egyre jobban tetszik a jelenet, egyesek közelebb jönnek, hogy jobban a „képben legyenek”. A BKV rettenhetetlen csősze vörösödik, kezdi elveszíteni a türelmét, és már kiabál).

JE: – Akkor mutassa meg!

FE: – Már megbocsásson asszonyom! Nem lépi túl Ön a hatáskörét? Ha ezeket a villamoson kérné, természetesen megmutatnám. Na, de a járdaszigeten? Ez azért egy kicsit durva! Mondja drága asszonyom: Önöknek nem tanítottak jogot? Legalább annyira, hogy a saját, illetve az utasok jogait, és kötelességét ismerné?

(Az összegyűlt tömeg elismerően morog).

JE: – Na, ide figyeljen fiatalember! Magát elkaptam az előző villamoson, mert jegy nélkül utazott. Leszállítottam, és most úgy csinál, mintha nem is ismerne.

FE (magából kikelve): Ezt most nem mondja komolyan! (Az utazóközönséghez fordul). Megáll az eszem! Megyek át a gyalogátkelőn, kérde ez a nőszemély, mikor jön a következő villamos? Veszem a fáradságot, hogy felvilágosítom, erre meg meggyanúsít. Mondja, a villamoson nem talál elég bliccelőt? Muszáj a vétlen gyalogosokkal szórakoznia? Úgy látszik, maguknál szabad munkaidőben piálni, mert olyan vörös a feje. Biztosan borozik, az, persze felnyomja ám rendesen a vérnyomását!

(A sokadalom elégedetten nevet, egyesek gyilkos pillantásokat vetnek rá)...

JE: – Feltűnt a következő villamos! Ha felszáll, akkor legyen nagy szája! Be fogom bizonyítani, hogy nekem van igazam.

FE: – Most már az én türelmem is fogytán! Hányszor mondjam még, hogy én egy egyszerű gyalogos vagyok. Ki mondta magának, hogy én villamosozni akarok? Magának ez a rögeszméje? Értse meg már végre, hogy én nem óhajtok sehova sem utazni, s ha valamikor valahova mégiscsak, akkor sem magával. Volt szerencsém! (S indul a járdasziget vége felé).

(A jegy-csősz köpni-nyelni nem tud, a tömeg úgy zúgolódik, hogy a beérkező villamosra nem is mer felszállni, el is fordítja tekintetét a dühös emberektől. Már bánja, hogy nem hagyta futni a srácot, egy lógóssal több, vagy kevesebb, mit számított volna, így meg az, bohócot csinált belőle. Végre csukódnak az ajtók, indul a szerelvény, visszamer fordulni).

(A leghátsó ablakból vidáman integet neki „az egyszerű gyalogos”)...